

vat tractat de 1660 de partició de Catalunya entre els dos monarques absolutistes. Anàlogament *La Llança* i Torrent de *la Llança* afl. esq. de la Tet, que baixa de Flaçà, a desaiugar a Serdinyà (XXIII, 172, 175). Boí, *Lo Llancero* de vegades *Es Llancero*: és un camí de bestiar molt pendent: jo mateix hi he vist com el pastor de la dula hi llança rostos avall les seves cabres i ovelles (VIII - 1973). *Las Rechanzadas*, estanyets en el te. de San Juan de Plan (XLVII, 137.28).

PUIGLLANGUARD

Pda. munt. te. Pardines (V. de Ribes): cpt. amb el NP germ. LAND-WARD, que donà en cat. aquesta forma; p. ex. 990: «Stephanus et *Languardus*» (Abadal, *Eixalada*, p. 317). I, un poc deformat: *Pullangarda* (o *Po-*), mas del te. de *Prats de Molló* d'on el cogn. «Joan *Pollangarda*» 1623 (*Ll. Roig de Prats de M.*, f° 151); *La Pellingarda* riuet i pda. te. Garrigàs (Emp.: XIV, 23).

PUIGLLENÓS

Te. St. Hilari Sacalm (CCandi, *St. Hilari*, p. 92) grafiat *Puigllanós* en un doc. de 1555, però és més natural derivar de *llena* 'roca' (*DECat.*) que de *llana*.

PUIG-LEBRÓS

A. 1306, a Vingrau (Alart, *RLR* VII, 50). Vacil·lem entre derivar-lo del cat. ant. *llebrós* LEPROSUS (potser per clapes que s'hi vegin com la pell d'un leprós), o bé derivar-lo de *llebre*: cf. un *Lebosa* que he citat d'un doc. de c. l'a. 1000 (supra s.v. *Pujafrancor*), que ens recorda certa *Coma-llabosa* (però aquesta deu ser derivada de *llau*, ll. LABES).

Puigllunell, V. supra s. v. *Anell*; i l'oc. *Lunel*: del qual parlo a l'art. *Llonat*.

Puigmaçana, cf. *DECat.*, *maçana* (V. 341-2), cf. *Pujamanya* (supra) i *Pug-reig* (sobre si ve de PODIA, pl. llatí).

Puigmadrona, V. *Madrona* s.v. *Madres*, supra

PUIGDEMÀGER o PUIGMÀGER

Poblet i antiga parròquia, a l'Anoia, agre. a Prats de Rei. També *Puigmàger* (*Nom. C.E. C.*, 1^a ed., canviat en *Puigdemàger* 2^a ed.).

MENC. ANT. 1174: en butlla d'aquest any, i repetit en lletres de 1193 i 1196: *Podio de Mager* (Kehr, *Papsturk*. pp. 454, 543, 572). *S. XII*, en les llistes de parròquies del bisbat de Vic: *Puig de Mager* i *P. de*

Mayer, -ier II i III (ed. Pladevall, n° 228); 1331: S. Jacobi de *Puig de Mayla* [sic] (Junyent, *Misc. Griera* I, 377); 1359: Loch de *Puig de Mag(u)er* (*CoDoACA* XII, 51) i Castell de id. (id. ib., p. 61).

5 Sembla que és el mateix que també se n'havia dit *Vila de Mâger*, documentat amb el nom d'un baró a. 1036: «Mir de *Villa de Maien*» (Mas, *N.H.Bna.*, IX, 227). *Mâger*, del ll. MAJOR (en nominatiu) funcionà, en efecte, com NP, com documenta Aebischer (*Top.* 10 14): 1003: «Eldemare filium *Maien*» (MiretS. docs. de Terrassa *BABL* VII, 397); 1052: *Maier Ozsen* (Mas, *N.H.Bna.*, v, 29); 1080: Gerall *Maier* (ib. v, 75); 1109: *Maior* (ibid. 135). En la seva *Onom. Cat.* 13 (i 41ss.) Aeb. dóna encara altres testimonis com NP: 15 a. 900 (Mas I, 22), junt amb: *Maior* (Mas, o. c. I, 22); 1026: *Maier* (id. IV, 263); i diversos bisbes africans dugueren el nom *Maior* (M-Lübke, *Roman Namenstudien* II, 48). No hi ha dubte que tot això són aplicacions de l'adj. comparatiu MAJOR, -ORIS 20 (no pas de MEDIARIUS, com potser el cogn. francès *Meyer*). L'únic motiu de dubte seria que hagi quedat en romànic, no en acus. (com sempre) sinó en la forma provinent del nominatiu, potser (*a*), a conseqüència de l'ús agent, i com NP en què el vocatiu reforçava el nominatiu; per més que en l'a. 1109 va com cas oblic, i en les cites de 1003, i potser 1080 sembla anar amb funció de genitiu. Però quant al NL compost amb *Puig* o amb *Vila*, hi ha una altra explicació (*b*): que originàriament haguessin estat 30 PODIUS MÁJOR 'puig més gran', VILLA MÁJOR, i la *de* resultés d'un metaplasm, segons l'exemple del tipus, tan difós, *Puigde* (*Puigdollers*, *Puigdorfila*) i *Vilade* (*Viladamat* etc.). Per als NLL sembla preferible l'alternativa *b*: notem que també ha existit 35 (supra), la var. *Puigmàger*.

PUIGMAL

Més divulgat com a nom de munt.: el gran massís de 2909 alt. en el trifini de les valls de Núria, del Rigart i de Cerdanya. A penes cal dir que és compost amb l'adj. *mal* 'maligne', en el sentit de 'tempestuós, torbejant'; no existeix en cat. ni en el Pirineu el mot suposat MAL- 'muntanya'; el gascó *Vignemale* 45 fou de primer el nom de la vall que davalla del gran pic, allí aplicat irònicament a paratges on no es fan gotims de raïm però sí molts grans de la calamarsa, de pedruscall etc. Com noms de poblat es digué, amb caràcter antitètic de *Puigbò*, poblet del Ripollès (prop de Gombren), i com paral·lel de tants *Comamala*, *Matamala*, *A(r)samala*, *Treumal*, etc.

En efecte també ha quedat com a nom de poblats (certament tots en país de clima vigorós). Es distingeixen segons el sant de la devoció parroquial: Sant Vicenç de *Puigmal*, agre. del mun. Parrò-